

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del mitj, núm. 20, botiga,
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals, Cuba y
Puerto-Rico, 16 rals., Estranger, 18 rals.

UN ESBRONCH.

La sala es ampla y las disfressas tro-nadas, porque 'ls temps son dolents. Dalt, en lo siti de l' orquesta, no hi sentiréu afirats violins, ni primorosos clarinets, ni arpás melodiosas, y aixó que no hi faltan músichs de las unglas llargas: no hi veuréu res més que algun qu' altre trompa, molt bombo y bastants violins.

Es l' orquesta ministerial, y si per demostrarho no bastessin ni 'l bombo de la Política, ni 'l violon que tocan los seus companys en todo rá bien, n' hi hauria prou per comprendre'u ab aquella batuta llarga y groixuda com un samalé que tot sovint marca 'l compás sobre l' esquena de la concur-rencia.

Tal es aquest any lo ball de máscaras de l' Espanya.

Plé de disfressas es lo local; no sabria dirlos si duhen careta ó si pèl cás fan servir la sèva propia cara. ¡Es tan difícil determinarho, quan se tracta de certa classe de homes polítichs!...

Allà hi veurán un ministre d' Hisenda de braseret ab una máscara plena de pedassos, disfressada de Miseria.

Un ministre de Foment davant de tres xicotitas, y triant com si fos una terna la més rebregada de les tres.

Un ministre de Gracia y Justicia, fent ballar continuament á la Magistratura y trasladantla de un puesto al altre.

Un ministre d' Estat rebent y buscant pebrots y desaires de totes las máscaras á qui s' acosta.

Un ministre de la Gobernaciò vestit d' andalús y entretenint ab los seus ditxaratxos de xulo á tota la concurrencia.

Un ministre de la Guerra demanant 65 mil homes á las pocas máscaras que 'l rodejan.

Un ministre de Ultramar mirant de regull com un mascaron vestit de general balla ab la sèva estimada.

Y un ministre de Marina que 's mareja.

Lo més deliciós del ball es un altre mascaron de cara de color de oliva confitada, boca grossa de tant badallá, barba crespa per l' impaciencia, ulls que se n' hi ván de la cara com si volguesssen adelan-tarse cap al poder, y un tupè que s' enfila com las ganas de pujarhi.

¡Pobre senyor!

Ell ha dit que faria una conquista, y fá tots los papers de l' anca per lograrla.

Es l' única persona per qui no s' ha fet lo refran: «Si vols ser bisbe ficathó al cap.» Al cap s' ho ha ficat ja fá molts anys, y lo qu' es á bisbe no hi arriba.

Vol lograr una conquista, la busca plé de deliri, vá de corro en corro, de saó en saló, de máscara, en máscara y no fá la conquista, per la senzilla rahò de que la conquista séva que havia de presen-tàrseli disfressada ab una cartera, no ha anat al ball.

¿Y qué havia de anarhi? Lo seu amo, D. Anton, la deixa sempre tancada á casa séva. D' aixó si, que no se 'n descuida,

Una máscara aixerida l' emprén y 'l detura:
—O'a, aixerit, l' hi diu: Salut y...
—¿Y petróleo?... pregunta somrient.
—No, maco, res d' aixó: salut y consequència.
La boca del mascaron fá una ganyota indescrip-tible.

—¿No 'm coneixes? l' hi pregunta la máscara.
—No sabs qui soch? Sembla impossible! Y aixó que m' has vist neixe...

—Jo?
—Sí, tú: durant la mèva infància sempre men-javas calamarsos...

Lo mascaron llença una riatllada.
—Are t' entenç, dolenta, calamarsos has dit?
Ja sé lo que vols. Vaja, aném al restaurant.

—No 't cansis, estich massa flaca y 'm quedaria pel camí. Soch una pobre dona abandonada y ade més, no tothom té las camas ágils per repassar sense com vā ni com costa 'l pont de Alcolea...

—¿Que 'u dius per mí?

—No, home, que ho dich per aquella aranya que 'ns ilumina. ¡Mirala com regala! Si fins al veure't sembla que plora.

—Ja veurás noya, cada hú s' entén y balla sol.

—Per això mateix, es inútil que busquis la nena de la cartera: estás destinat á no trobar balladora.

Una pausa. L' home del tupè medita.

—No, reprén la máscara, es inútil que l' esperis: la máscara de la cartera no está per iú. Recòrda't del dia 13: ella t' havia dat una cita. ¿Vás véurela? Lo mateix que jo. Semblava que 'l mon había de finar, semblava qu' en vista del desaire habias d' encèndre't com una pòlvora, semblava que ja desesperat de conseguirla, havias de tirarte als brassos....

—Als brassos de qui?...

—Perqué negartho? Als mèus brassos.

—¿Qui ets?

—Mira!

Y trayentse la careta apareix una dona guapa encaire, á través del dolor y 'l sufriment.

L' home del tupè murmura:

—La Constituciò de 1869!...

Y ella ab dignitat s' allunya d' aquell home, dibentli aquestas memorables paraulas:

—Ja 'n tens prou ab lo castic de haberme deixat abandonada!...

P. K.

DE DIJOUS Á DIJOUS.

ASSÉM llista. Divendres, res; dissap-te res; diumenje... ¡Ah! Diumenje la minyona filaria sino que no n' era dia.

¡Y tal com no n' era dia! ¡Entrém al Liceo, y se 'n convensaran.

No sabem en quin joch es; pero 'm sembla qu' es 'l del monte, que 's diu set ne por-tu rey á la volta, donchs parodian aquell ditxo 's por dir, Ruy Blas ab cartell xiulada al clatell. ¡Pero fillets de Deu quina xiulada! ¡Fins 'l gas xiulava! ¡Fins lo gas!

Figúrinse si 'n Barnès 'l dia de S. Pere fes torejar toros de Miura pels aficionats de la Barceloneta lo que succehiria; donchs aixó mateix passá en lo teatro del Liceo. La empresa vá pensar sens dubte que 'l Liceo era ni més ni menos que Novetats, y sense encomenarse á Dèu ni al diable, vá presentar una companyia que ni arribaba á esquadra.

‘L tenor... ¡pobre tenor deixémo en pau! Com diu bù aquell poeta: *Paz los muertos*. La tiple, la contralt, el barítono, lo baix y los partiquins tots feren esforços y ja es sabut que quan un fá esforços se trenca.

Ab la xiula de la ópera 'l' empresa 's vá esquerdá, pero no de riure. Lo que fá riure es que una junta de govern com té lo gran teatro del Liceo no veji la anarquia artística que hi ha en aquella casa. No sembla sinó que 'l' empresa li haja posat ulleras per escursar la vista.

Un pobre concurrent preguntaba ¿pero que 'n treu 'l' empresa de contractar un tenor d' aquest tenor? Home, no sap lo cas del moltó? Donchs escoltil y si ja l' ha sentit fassim recibo.

Una vegada, un gitano, vá veure un moltó lligat á una reixa; vá guaitá si algú 'l miraba y conven-sut de que no 'l veyan, deslliga la corda y tot fent 'l talós se 'l comensa á maná cap á casa. No havia girat la cantonada quan se li presenta 'l amo del bù y tot serio y mal carat li pregunta: —¡Mestre ahont anéu ab questa bestia? —Ay mi senyó respon lo garen, dispensi, anava á provar si topaba. Lo que vá replicar 'l amo de la bestiola es ni més ni menos que lo que vá fer lo públich á 'l' empresa del Liceo després de senti 'l Ruy Blas que ha vin-gut á aumentar lo número dels enterros de la pre-sent temporada.

En lo Principal s' ha cantat *La filla del Regiment*, y ab franquesa, al veure aquella cantinera 'm vareig reconcilia ab las quintas y casi 'm varen entrar ganas de sentar plassa. Està vist, la Ferni sempre es la Ferni. Es dir la actris que canta y la can-tant que declama. Per ella tots los géneros li son fàcils. Del mateix modo sab arrancar una llàgrima que una rialla.

Los demés cantants varen fer tot lo que varen po-

der; pero tots son petits al costat de la intelligent artista.

En el teatro Romea s'ha estrenat una jocuina escrita ab facilitat p'el jove autor Pere Renom á qui 'l públich cridá en escena.

Los teatros de fora seguit ab sas acostumadas entradas. Novetats prepara *Un manresà del any que seguirá al drama en un acte Un àngel y à la pessa L' armari misteriòs*, dels que nos ocuparém si 'l seu mérit s'ho val.

LA CAMPANA À CERVERA.

Lo dia 16 de Febrer serà sempre una feixa memorable per Cervera; es l'aniversari glòriós de l'heròica defensa feta per un grupat de valents contra casi tots los carlins de Catalunya.

Van aná á estudiar á Cervera
los carlistas catalans:
la llissó que allí reberen
ja may mes l'olvidaran.

Per això los carlins qu'encare hi quedan, los dias 15, 16 y 17, van abandonar la ciutat per no veurer la festa. Llástima que alguns elements oficials se deixessin influir per certas personas y no permetessin que junt ab la comitiva oficial hi anés la corona democrática que 'l nostre amich Trilla y Alcover dedicava als màrtirs de la defensa.

Així va haberhi dugas festas, la de las autoritats y la dels democràtiques. Ab elles va inaugurar-se lo sever monument de pedra jaspejada, consagrat al recor de los héroes.

Vá haberhi músicas, poesías y discursos. No hi vá haber *Te Deum* perque 'l clero no volgúe cantarlo; en canbi va haberhi una missa, y per cert que la missa vá costar més de lo que hauria costat lo *Te-Deum*.

Entre la comitiva hi anava una nena, Marieta Curt, que 'l dia de la defensa va portarse com una lleona. També va veure's hi algun orfe de las víctimas.

No volém fer una descripció perque no tenim temps ni espai. Aquí va per acabar, la poesía que la CAMPANA DE GRACIA ha dedicat als héroes cerverins. Algunes de las demés las darém en lo próxim número.

LA CAMPANA DE GRACIA A CERVERA.

Quan com fiersas los vejereu
qu' eran dins de la ciutat,
valents los acometereu
sens coartarlos, d' un plegat.

Veure la boyana odiosa,
la bandera sanguinosa,
lo trabueh y lo punyal,
es 'l únic que per combatre
necessita, qui sent batre
al pit ua cor liberal.

Bé l'nytareu aquell dia
nobles y braus cerverins,
retxassant ab valentia
la sorpresa dels carlin!...

D' un á un cara los fèyau
y á pit descobert desfeyau
sos batallons sens pietat;
álas for'n poderosas
l' hora de vostres espocas,
l' amor á la llibertat.

Victoria hermosa, comprada
ab la saoch de vo'tres pits,
que ab la vida fou pagada
de dos dels mes decidits!...

Festa y dol, tal es la vida:
sacrifici sense mida
al peu de l'ors immortals.
Avuy á la vostra glòria
uniu la santa memoria
dels dos màrtirs liberals!

Oh, Cervera, conmemora
esta diada eternament!...
Gósat en ta glòria, y plora
per qui morí com valent!

Esta festa y esta pena
son anells de una cadena
que en tant visqui esta ciutat,
lligarà 'l recorts bonrosos
als porvenirs venturosos
de la santa llibertat.

J. ROCA Y ROCA.

OSAS dels periódichs reaccionaris francesos:

¿Saben de que 's queixan? De que 'l president de la República siga un país y no duga créus, ni bandas, ni entorxats.

Un peridióch republicà exclama: «Senyors reaccionaris, sápigan que ja estém tips de ases ó de xacals carregats de reliquias.

»Lo trage negre y 'l sombrero rodó de M. Grevy es un pas que dona la Fransa cap á la dignitat nacional.

»M. Grevy, vestit com los demés ciutadans, diu á quans se l'hi acosten:—No 'us humiliéu, alséu lo cap, jo soch com vosaltres.

»Fransa ha donat un pas cap al camí de la verdadera igualtat. *

Una altra muletilla dels periódichs reaccionaris. «¡Que dirán las potencias estrangeras ab aquest cambi de presiden!»

Sempre las potencias estrangeras! ¡Vaya un temor més ridícul!

Qualsevol de vostés casa á una filia ab la persona qu'ella estima y que vostés volen.

«Hi ha ningú que pensi que dirán los vehins?

Y escoltin, ab aquestas decisions del cor 'tē de ser més libre un particular que una nació?

Dissapte passat vá inaugurar-se un gran restaurant davant del Liceo, á carrech de M. Martin Pagés.

Un local espléndit, magníficament decorat; un saló capás per més de 200 cuberts y un servei esmerat. Los preus relativament baratos.

L'inauguració vá proporcionarnos la ditxa de coneixre personalment y sentat á l'taula qu' es allá hont se diulen las veritats, al incomparable senyor Fontrodona.

Una frasse del foeh granejat que vá haberhi:

Lo Sr. Fontrodona:—Brindo per la prempsa qu'es la llum.

Un periodista:—No, S'r. Fontrodona, en la qüestió del gas, la prempsa es la fosca.

Si aquest Carnaval volen divertirse arríbinse fins á Pallejà.

Si allá volen disfressarse haurán de anar á trobá l'arcade, deixarli 'l nom y donarli compte del traue que volen d'u.

No sé: se 'm figura que aquest alcalde déu tenir molta por d'un esbronch.

Ja no solament son los arcaldes los que fan bromas.

Avants de Carnestoltes, per la Candelera, un rector, lo de Cornet, terme de Salent, seguit la costüm de repartir candelas, en lloc de posarlas á las mans dels fèus feligresos las hi introduia á la boca.

Es intútil dirlos que ab aquest motiu á l'iglesia vá haberhi molta broma y gatzara.

¡Així s' honran las solemnitats de l'Iglesia!

Un feligrés deya:

—Ab la candela á la boca, semblém lo gos de Sant Domingo!

Avuy, vigilia de Carnestoltes, lo Papa á Roma reb als periodistas catòlichs.

Lo Correo català hi ha enviat al seu director, ab accompanyament de bombo y campanillas.

Lo Brusi vá enviarhi á un redactor, sense dir res á ningú, tot matalas callando.

Resultat, que en això 'l Brusi es més bon comerçant que 'l Correo.

Lo que 'l un fa eridan, 'l altre ho fa á la quieta; pero això sí, desembarca primer que 'l Correo, sas mercancies á la plassa.

¡M' agradaría veure quin paper fan devant del Papa aquests dos diaris que quan se barallan semblan sagristans tirantse candeleros p'el cap!

Ja ha sortit lo decret demandant un cupo de 65 mil homes.

Contém:

Lo servei dura quatre anys; si tots 65 mil homes hi anéssin, per si ó p'el seu sustitut, comes de lley. Tindriam un exèrcit actiu de 260 mil homes, y una reserva d'altres tants, total 520 mil homes d' exèrcit actiu, sense contar ni civils, ni carabiners, ni policia.

Per defensar l'ordre y las bessas dels conservadors, se 'm figura que hi ha massa gent.

Pero bé mirat no succeheix això.

Dels 65 mil que 's demanan n'hi vén uns quaranta mil: los 35 mil restants pagan 400 duros cada hú: total 14 milions de duros.

¡14 milions de duros arrecats á l'industria, al comers, y á la agricultura! Totas las petitas econòmias y ahorros de la gent modesta, entregats á l'empleomanía.

Confessém que aquesta nova contribució es ruinosa, y causa del malestar de moltas famílies y per conseqüent de moltas comarcas.

Pero 'l govern no s'entén de brochs, y diu com certas donas:

—A mí que 'm donguin homes y diners!

May me cansaré de recomendarlos un periódich que encare que per are no es polítich, es de la nostra familia.

Vull dir *L'esquella de la torratxa*.

Val dos quartos com la Campana, está ilustrat per l'Apeles Mestres y escrit per un gran número de distinjits escriptors y poetas.

No es polítich; pero es satírich y també 'n diu de frescas y de calentas.

En quan á la part literaria hi trobarán amenitat y bona sombra.

Surt lo menys cada dijous, val no més que dos quartos, y als corresponals se 'ls fá la rebaixa acostumada.

Per més detalls, entéguisen ab en Lopez.

A Sant Genís, lo rector vá donar sepultura eclesiàstica á un obrer que havia mort sense sagraments.

Després vá saberho, y en lloc de dirigir una oració p'el difunt, vá escriure una carta insultant al germà del mort y á las personas que en l'enterro van acompanyarlo.

Bé deya un comunicant:

—Jo no aniré mai ab un pastor que no fá més que tirar pedras contra las sevases ovelles.

Y jo dech donar un bon consell al rector de Sant Genís.

—Sr. Rector, prengui refrescos.

A Calella van comensar ab no deixar entrar á l'iglesia á las donas sense mantellina.

Després las ayguas, qu'entre paréntesis son propietat dels parents y arents del Sr. Rector que feya alló de las mantellinas, van dur á la població una epidemia espantosa.

Y últimament, á un jove de 19 anys l'hi va sortir un cunyat mort, demanant li que 'l hi fes dir un ofici, assegurant qu'era l'únich que l'hi faltava per anar-se'n al cel.

Tet això ha passat á Calella ab menys de un any, y 'm sembla á mí que la broma ja passa de mida.

Als ministerials:

Que cayga en Cánovas del poder; que 's quedí impossibilitat per repartir destinos; qu'estiga així tres ó quatre anys... Vamos á veure: trobarà cent firmas d'adhesió, de altres tants diputats dels que avuy l'apoyan?

En Castellar ho ha lograt.

Que u prchi en Cánovas, veyam, que 'u prohi-

REPIEGUS

INS are posavam dos sellos á las cartas, que tots dos units valian un ral.

Lo selló de guerra 15 céntims de pesseta y 'l de pau 10.

La guerra s'ha acabat y 'l selló de guerra també; pero d' aquí en avan lo selló de pau no més valdrá un ral com si fos sen dos sellos.

Lo qual demostra que ab los goberns conservadors es més cara la pau que la guerra.

Y això que 'ls correus no son una contribució sino un servei.

Veritat es que aquí á Espanya sen un fach servei.

Conversa:

—¿Com se 'n diu d' alló rodó que 'ls capellans portan al cap?

—¿Vols dir la teula?

—No, no, alló rodó y petit.

—Ah, ja entenç! Lo solideo.

—Y per qué 'n diuhen soli....deo?

—Perque es un casquet que no més se 'l treuen per Dèu.

—No mes que per Dèu? es mentida. També se 'l treuen per un altre.

—Per quí?

—Pèl barber que 'ls fá la corona.

Una noticia:

A Manlleu s' hi ha instalat una missió de jesuitas ó frares.

Son nada ménos que 14.

Ells han pres totes las precaucions. Son 14, si

quiero perque, si fossen tretze, no pogués dirse:

—Ay, pobrets! Al cap de l' any un de mort.

Paraulas d'un periòdich ministerial, lo dia després del Concill de ministres en que no vā haberri de iets:

—Partit constitucional: si ets verdaderament lo que dius, prova'u ab un miracle.

No hi tenim inconvenient.

Miracle seria que se 'n anés allá hont deuria ser.

A Valencia un sereno vā robar á un senyor.

—Res, las mateixas ganas de cumplir: vā robarli 'l rellotje per saber l' hora.

La vigilia del dia 13, ó siga del concell de ministres, un periòdich constitucional deya:

—Mañana es el último dia.

Com que aquestas paraules son exactament las mateixas que diuhen los bitlletaires á Madrid, la vigilia de treure's la rifa exclamava un periòdich:

—De quina loteria 's tracta? De la del Pardo?

Esplicació final:

Lo Pardo á Madrid es com la casa de Caritat á Barcelona.

Una caricatura de un periòdich francés:

Hi ha una màscara ab la cama alsada, ballant lo can-can.

Davant d' ella un vellot mirantsela ab ulls encandilats.

La balladora ab la punta del pèu l' hi tira la pera en l' aire, y diu:

—Descubriuvs davant mèu, lo sombrero no 'm basta.

Un periòdich alemany publica una caricatura molt ben pensada.

Bismarck vestit d' ós té alsada una pedra enorme, colossal. Una dona hermosa dorm als seus pèus y 'l lema diu:

«L' ós real no vol que 's torbi 'l repòs de la sèva amiga. Aquesta té una mosca al front, y com qu' es perfidiosa y torna sempre, l' ós agafa una roca per exclafarla; mes ay, que al mateix temps esclafà la libertat de la paraula.»

Un liberal vā á casarse y s' examina de doctrina cristiana.

—Quants son los manaments de l' Iglesia? pregunta 'l capellà.

—Quatre.

—Com s' enten quatre?

—Quatre no més.

—Y 'l quint?

—Vol dir allò dels delmes y primicias?

—Just.

—Oh, mossen Mají: vosté està molt atrassat de notícies. Lo quint van abolirlo á l' any 35.

A França s' publica un periòdich titolat *Lo Roser de Maria*.

Aquest dia portava la següent estadística:

«Nostre Senyor vā rebre 102 bofetadas, 120 cops de puny y 140 puntades de peu y vā llensar 62.000, llàgrimas y 730.533 gotas de sanch.»

Quasi 's diria per l' exactitud minuciosa d' aquests informes que 'l citat periòdich havia enviat un redactor entre 'ls sayons que assotaren á Jesucrist.

Tornant de veure el *Nudo gordiano*, lo marit està inquiet y l' esposa cap-ficada.

A questa al últim romp lo silenci:

—Escolta Arturo, ¿qu' encare tens aquell parell de pistolas?

Se traba un desafio, entre dos personas.

Los padrins del insultat:

—¿Quinas armas adoptém?

Los padrins del insultador:

—Res d' armas; paguém tributá la moda. ¿No ha sortit are una plaga que ocasiona la mort? Donchs

agafém un tall de llomillo ab triquina y un tall en sense, los fregim y se 'n menjan un cada un, y á qui l' hi toqui bon profit.

Contestació de un padri:

—No diuhen que la triquina es un especie de cuch?

—Exactament.

—Donchs no es necessari.

—Per qué?

—Perque de cuchs, tant l' un com l' altre 'n tenen bè prou.

—Quant aquest pis?

—Tretze duros, trimestres adelantats

—Entesos...

—No senyó, esperis

qu' encare no hi acabat ..

Vosté si 'ls ulls no m' enganyan

comensa à tenir edat;

y l' amo d' aquesta casa

per això no hi passarà...

un enterro es un descrèdit

v vosté viurá porchs anys.

J. R.

Una nena que cantava com no 's pot cantar pitjó,

davant d' una renvió

à un pianista preguntava:

—Esculti senyó Fortuny

Vosté m' acompañará?...

Y el pianista contestà:

—Senyora ¿que viu molt llony?

P. O.

Conversa de dues dones de mon.

Parlant de cotxeros, diuhen que n' hi ha alguns de guapos, y una d' elles exclama:

—Mira Amparo, un cotxero es un home com los altres!...

—Com los altres y millor que 'ls altres. ¡Quan un cotxero es jove y guapo! qui sab ahont pot condúhirnos!

Un bravucon, més cobari que una guilla y xarrei com ningú, esplica que un fulano vā donarli una tunda de cops de puny.

—Y vosté que vā fer? l' hi preguntàren.

—Jo? No vaig poder tornarmi siquiera: lo primer que vaig mirar vā ser posarme las mans á la butxaca de l' ermilla, porque no 'm robès lo rellotje.

Quina distinció la condesa de la Requincalla! deya un admirador de la aristocracia.

Efectivament té alguna edat, responia un escéptic; pero no pot negarse que fins la noblesa l' hi surt á la cara.

—¿Vritat que sí?

—Oh si senyor: la té tant arrugada que sembla un pergami.

—¿Que tens Arturo qu' estás tant alegre?

—Una gran novedat, la sogra se m' acaba de morir.

—Y d' això t' alegras?

—Sí, porque ella ha passat á millor vida y jo també.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.—Clavellinas.

2. ID.—2.—Rata.

3. ENDAVINALLA.—Romana.

4. ANAGRAMA.—Patró, porta, tropa, patró.

5. COMBINACIÓ NUMÉRICA.—3, 8, 5, 9, 2

8, 2, 9, 3, 5

9, 5, 8, 2, 3

2, 9, 3, 5, 8

5, 3, 2, 8, 9

6. TRENCÀ-CLOSCAS.—Vistabella.

7. CONVERSA.—Dinou.

8. GEROGLÍFICH.—Com mes sabis mes humils.

Han endavinat totes 8 solucions los ciutadans G. L. y

Parratxina; n' ha endavinades 7 Col y flor, 6, R. Casina y Sicuterat; 5, Matalas-callando; 4, Pa y naps; 3, A. Espanyol, y 1 no mes J. N. P. y P. Ferrer de Tall.

XARADAS.

I.

Prima dos un càstich es

que 'l soldat de mar sufreix;

y à la tercera dos y tres

molt diuhen que si pateix.

Dos primera sens mentí

qu' es verdura 't puch jurá

y à la tot vaig à buscas

bitllets cada demati.

ESTEBAN FUSTÉ.

II.

Per poder pendre un primera

vaig entrà al café de 'l tot

quan se sent un tres tan fort

qu' en va fer tornà endarrera.

F. PLANAS Y M.

ENDEVINALLA.

Sens ser ganivet tinc filo;
tinc meló sense ser fruta
y sens ser roba tinc lona;
endevinau !vaja! !cuya!

B. B. R.

SINONIMIA.

En tot del tot encarar
al total D. Pelegrí
jo vareig deixari ahí
algo que 'm va demanar.

PAU SALA.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1	2	3	4	5	6	7	8
1	6	7	3	8			
6	7	4	8				
6	5	6	8				
5	4	7	6	7	8		
6	6	2	3	7	8		

Totas las ratllas son noms de dona.

J. RICA.

CONVERSA.

—María, que no sabs que ja festejo?
—Cal m' enganyas.
—De veras.
—¿Y com se diu la promesa?
—Vina que t' ho diré.
—¿Com?
—Ja t' ho he dit.

C. LOÑIP.

TRENCA-CLOSCAS.

No dona fer..... P.

DISFRESSAS.

La disfressa dels periodistas.

La disfressa de la nació. (¡Pobreta! que malament l' hi và).

La disfressa de molts llops que en las eleccions que
venen se vestirán de pastors.

La disfressa de molts *pastors* que tot l' any
van vestits de *llops*.